

Beste Angela Davis,

Johanna Spaey

Beste Angela Davis,

Ik droomde van u. Uw afrohoofd sierde mijn boekenkast en zestienjarige ideeëngoed. Ik wist meer van zwarte ontevredenheid in Amerika dan van de mijnwerkers in Limburg. Bevrijd de neger van blanke suprematie, dacht ik regelmatig op de schoolbanken met bange, dichtgeknepen billen. Want ik was de perfecte revolutionair in het diepst mijner gedachten. Praten deed ik niet zo veel in die verschrikkelijke puberdagen. Ik droomde, net als u, van gebalde Black Panther-vuisten en witte mannen met blote billen.

U werd natuurlijk verliefd op George Jackson, ieders Soledad Brother, en smokkelde hem een wapen toe. Ging op de vlucht, leefde ondergedoken, werd gearresteerd, opgesloten en weer vrijgesproken.

Jackson stierf in een vuurgevecht in de gevangenis. Zelf had hij het niet zo op wijven in de zwarte, mannelijke strijd tegen blanke, mannelijke overheersing, maar u was beter dan niets. Te slim en te bevlogen om u zomaar te verwerpen. U kon zo goed vertellen over het communisme dat alle zwarten zou bevrijden. En wat moest zo'n jonge, gezonde vent anders in de gevangenis tussen al die bleekscheterige nichten?

Als ik op tv naar Amerika's bijbel- en koranzwaaiende zwarte goeroe's kijk, vraag ik me af met welk boek u tegenwoordig slaapt. Das Kapital? Reason and Revolution? Hoe blijf ik zwart

in een witte wereld? Doet u nog steeds aan Marx of hebt u zich teruggetrokken in een academische enclave van zwaard zonder vuur. De local hero met doorgesneden stembanden.

Zelfs Condoleezza krijgt het niet uitgelegd: dat de neger zich zonder god niet langer kan verkopen en dus bevrijden. Kijk maar naar Obama. Hij buigt voor elk kruis.

Intussen bent u lesbisch. Iets wat men, na een paar Quentin Tarantino-films en de resem billenkletsende rappers op MTV, best kan begrijpen. Uw feminisme liet u ook weinig keuzes: het was dat of een Louis Farrakhan-man die zijn vrouw opnieuw achter de zwarte haard ranselde.

Zelf had u in de jaren zestig en zeventig vast nooit gedacht dat die woedende Black Panthers, uw onwillige medestanders in de strijd, allen zielig en meestal vroegtijdig dood zouden eindigen. Niet zozeer door de revolutie, maar vaker door uit de hand gelopen druggruzies of een vergeten pistool. Eentje stierf er zelfs aan kanker. Het kan verkeren. Black Power zonder energieleverancier. Tot de laatste peperdure rekening van Electrabel.

Sta mij toe te vermoeden dat u intussen de ecologie omhelst. U bent niet de eerste welopgevoede revolutionair die de stem van de bomen in uw tuin en het intellect van uw cocker spaniel leert te vereren, na teleurstellende ervaringen met de gewone (en dus domme) mens.

Beste mevrouw Davis, ik heb uw biografie nog vaak herlezen. Dat briljante, te zwarte meisje dat er na een hardnekkige strijd eindelijk als een negerin mocht bijlopen. U was Black Pride met een kapsel dat alle zwarten uit de duisternis zou verheffen, maar sprak u ook ooit hun taal? Want u weet: wij bevrijden

graag de gewone mens, maar zelf verkiest hij een dubbele hamburger en elke zaterdag honkbal op tv.

Zelden hoor ik nog uw stem. Misschien ben ik zelf het vuur verloren en deel ik net als die miljoenen anderen de uitgebluste blik op de Amerikaanse presidentenshow. Een stel Muppets dat het met god doet.

Beste Mevrouw Davis, Marcuse is dood. Marx al veel langer, maar u, Mevrouw Davis, u vraag ik om mij alsnog te komen redden. Sta op en laat iets van u horen. Want in uw afrokapsel lag, lang geleden, de wereld voor mij besloten. Heel misschien is het wel tijd voor een nieuwe revolutie in mijn bange, witte hoofd.

Johanna Spaey